Annus XVII - Vol. XVII 1 Maii 1925 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Sacrum Consistorium, p. 169 - Constitutio Apostolica, p. 171 - Litterae Apostolicae, p. 173 - Epistolae, p. 187.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: Decretum, p. 191; Provisio Ecclesiarum, p. 192 - *S. C. Concilii*: Decretum, p. 192 - *S. C. Rituum*: Decreta, p. 197 - *S. C. pro Ecclesia Orientali*: Nominationes, p. 204.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Religiosi: Avviso di concorso, p. 205 - S. C. dei Riti, p. 205 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 206 - Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 208 - Necrologio, p. 208.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis

Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —

Unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 6 – 1 Maii 1925)

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

PAG.

Consistorium semipublicum de Canonizatione BB. Petri Canisii, S. I., Ioannis Eudes, Ioannis Bapt. Mariae Vianney, Mariae Magdalenae Postel, Magdalenae Sophiae Barat, Theresiae ab Infante Iesu. – 22 Aprilis 1925 169

CONSTITUTIO APOSTOLICA

RALEIGHIENSIS. – *Omnium Ecclesiarum.* – Suppressionis et erectionis. – 12 Decembris 1924 171

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Parochus.* – Titulo ac privilegiis Basilicae Minoris honestatur Ecclesia Paroecialis Sancti Bernardini Senensis, prope Senas, Ordinis Fratrum Minorum Provinciae Tusciae. – 9 Martii 1925 173

II. *Quae rei.* – Dismembrato territorio a Vicariatu Apostolico « De Changteh » erigitur Praefectura Apostolica « De Shenchow ». in Sinis. – 13 Martii 1925 175

III. *Divina gratia.* – Ven. Dei Servus Antonius Maria Gianelli, Episcopus Bobiensis, Beatus renuntiatur. – 19 Aprilis 1925 176

IV. *Inter sollertes.* – Ven. Dei Servus Vincentius Maria Strambi, Episcopus Maceratensis et Tolentinus, Beatus renuntiatur. – 26 Aprilis 1925 . . 180

EPISTOLAE

I. *Cum in Superiore.* – Ad Emum P. D. Ioannem, titulo S. Mariae trans Tiberim, S. R. E. Presb. Card. Tacci, Sacri Consilii pro Ecclesia Orientali Secretarium: de apparandis sollemnibus in sextum decimum plenum saeculum a Concilio Nicaeno. – 4 Aprilis 1925 187

II. *Dum mirifice.* – Ad Emum P. D. Augustum titulo Sanctae Caeciliae, S. R. E. Presb. Card. Silj, Vicarium Ssmi Dni Nostri in Valle Pompeiorum: in quinquagesimum annum ab inita Pompeianae Iconis veneratione. – 11 Aprilis 1925 188

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Sacra Congregatio Consistorialis

PAG.

I. *Augustan.-Eistetten.* – Decretum de commutatione finium Dioecesium. – 17 Aprilis 1925 191

II. Provisio Ecclesiarum 192

Sacra Congregatio Concilii

Abulen. et aliarum. – Residentiae et distributionum. – 16 Martii 1924 . . . 192

Sacra Congregatio Rituum

I. *Lausannen.* – Decretum de *tuto* pro Canonizatione Beati Petri Canisii, Confessoris, sacerdotis professi e Societate Iesu. – 29 Aprilis 1925 . . 197

II. *Baiocen. seu Lexovien.* – Decretum de *tuto* pro Canonizatione Beatae Theresiae ab Infante Iesu, Virginis, monialis professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum in monasterio Lexoviensi. – 29 Aprilis 1925 . . . 200

III. *Romana seu Maceraten. et Tolentin.* – Decretum de miraculis pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servi Dei Vincentii Mariae Strambi, e Congregatione Clericorum Excalceatorum Ssmae Crucis et Passionis D. N. I. C., Episcopi olim Maceratensis et Tolentinatis. – 29 Aprilis 1925 202

S. Congregatio pro Ecclesia Orientali

Nominationes 204

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Religiosi: *Avviso di concorso* 205

II. Sacra Congregazione dei Riti: *Congregazioni Generali* 205

III. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 206

IV. Maggiordomato: *Nomine* 208

V. Necrologio 208

Annus XVII - Vol. XVII 1 Maii 1925 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

Die 22 aprilis 1925

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM DE CANONIZATIONE BB. PETRI CANISII, S. I., IOANNIS EUDES, IOANNIS BAPT. MARIAE VIANNEY, MARIAE MAGDALENAE POSTEL, MAGDALENAE SOPHIAE BARAT, THERESIAE AB INFANTE IESU.

Feria IV, die 22 aprilis 1925, in magna aula superiori Palatii Apostolici Vaticani, Consistorium semipublicum habitum est, in quo Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI tam Reverendissimorum Cardinalium, quam Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum, nec non Abbatum *Nullius*, quibus ius est, suffragia excepit pro futura Canonizatione Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae Mariae Vianney, parochi vici « Ars », Petri Canisii, sacerdotis professi e Societate Iesu, Ioannis Eudes, missionarii apostolici et institutoris Congregationis Iesu et Mariae necnon Ordinis B. M. V. a Caritate; et Beatarum Virginum Mariae Magdalenae Postel, fundatricis Instituti Sororum scholarum christianarum, Magdalenae Sophiae Barat, fundatricis Societatis Sororum a Corde Iesu, et Theresiae a Iesu Infante, monialis professae Ordinis Carmelitarum excalceatorum.

Suffragia excepturus Beatissimus Pater haec praefatus est:

VENERABILES FRATRES

De beatis confessoribus Petro Canisio, Ioanne Eudes, Ioanne Baptista Vianney, itemque de beatis virginibus Maria Magdalena Postel, Magdalena Sophia Barat, Theresia ab Infante Iesu ad

sanctorum caelitum numerum adscribendis sic actum est in Consistoriis proxime superioribus, ut iure meritoque putemus, plane vos non dubitare, quin ii et omnibus virtutibus se, quoad vitâ fruiti sunt, ornatos praestiterint, et, post obitum suum, deprecatores apud Deum a populo christiano adhibiti, rerum miracula patrarint. Commentarios praeterea ad vos perferri iussimus, unde vos pleniore hausta rei cognitione sententiam de gravissimo eiusmodi negotio Nobiscum vestram communicare possetis. In hisce quidem explendis Apostolici muneris partibus auxilium Spiritus Paracliti non est profecto Nobis, ex ipsis Conditoris Ecclesiae Christi Iesu promissis, defuturum; verumtamen ante quam beatos illos caelites perpetuae felicitatis compotes declaremus universisque christifidelibus tamquam sancte vivendi exempla ad imitandum proponamus, scitote, Nos cupere vehementer, ut lucem quoque consilii vestri menti Nostrae porrigatis. Itaque vos, Venerabiles Fratres, rogamus, ut Nobis, quid hac in re singuli opinemini, religiose significetis.

Exceptis vero adstantium suffragiis, Sanctissimus Dominus Noster haec addidit verba:

Magnopere equidem laetamur, una vos mente et voce in eo consentire, quod idem Nobismet ipsis placet, ut sex ii beati caelites in Sanctorum numerum Apostolica auctoritate referantur. Id igitur in Petriana Basilica per proximi mensis maii decursum facturi perlibenter sumus: et canonizationi beatae Theresiae ab Infante Iesu diem dicimus septimum decimum; beati Petri Canisii diem Ascensioni Domini Nostri Iesu Christi sacrum, idest diem vicesimum primum; beatarum Mariae Magdalenae Postel et Magdalenae Sophiae Barat diem quartum ac vicesimum; denique beatorum Ioannis Eudes et Ioannis Baptistae Vianney diem dominicum Pentecostes, qui erit proximi item mensis postremus. Interea, ut propositum Nostrum eveniat feliciter et ad divinam gloriam Ecclesiaeque utilitatem quam plurimum conferat, supplicibus instare Deo precibus, Venerabiles Fratres, ne gravemini.

CONSTITUTIO APOSTOLICA

RALEIGHIENSIS

SUPPRESSIONIS ET ERECTIONIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Omnium Ecclesiarum sollicitudo, quae Romano Pontifici incumbit, id exigit ut quae ad religionis incrementum et ad meliorem fidelium gubernationem maxime conducant, sedulo praestentur. Cum itaque tum venerabilis frater Archiepiscopus Baltimorensis, tum alii, supplices preces Apostolicae Sedi porrexerint ut ex territorio vicariatus apostolici Carolinae Septentrionalis nova dioecesis constitueretur, Nos, id propagationi christiani nominis profuturum ac in bonum ecclesiastici regiminis cessurum cernentes, oblatis precibus annuendum censuimus. Quam ob causam, Apostolicae potestatis plenitudine, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, vicariatum apostolicum Carolinae Septentrionalis in perpetuum supprimimus et eius territorium in dioecesim erigimus sub iurisdictione Sacrae Congregationis Consistorialis, iisdem servatis finibus a quibus vicariatus ipse circumscriptus erat. Haec nova dioecesis *Raleighiensis* nuncupanda erit, ab urbe *Raleigh*, in qua sedem et cathedram episcopalem constituimus, et quam proinde ad civitatis episcopalis gradum et honorem extollimus, cum omnibus privilegiis et iuribus, quibus ceterae civitates episcopales iure communi fruuntur. Ecclesiam vero parochialem Sacratissimi Cordis, in eadem civitate *Raleigh*, ad statum et dignitatem cathedralis ecclesiae evehimus, simulque ipsi, eiusque pro tempore Episcopis, tribuimus honores, insignia, favores, gratias, privilegia et iura, quibus aliae cathedrales ecclesiae ac earum Antistites, iure vel legitima consuetudine, gaudent. Hanc novam Raleighiensem dioecesim suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Baltimorensis, illiusque pro tempore Episcopos iuri metropolitico Archiepiscopi Baltimorensis subiicimus.

Quoad dotationem noviter erectae Raleighiensis dioecesis attinet, eidem assignamus bona et reditus, etiam adventicios, quacumque ratione ad mensam episcopalem obventura; ac Episcopo pro tempore facultatem concedimus cathedraticum imponendi, aliaque iuxta sacros canones pro eius discreto iudicio statuendi, quibus necessitatibus dioecesis rite consuli possit. Quod vero spectat ad Capituli erectionem, seu ad Consultorum coetus

nominationem, ad Vicarii capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad ipsorum clericorum et fidelium iura et onera, et quidem ad erectionem parvi Seminarii dioecesani, aliaque huiusmodi, rite servari iubemus quae Codex iuris canonici praescribit, cauto tamen ut alumni huius parvi Seminarii ad aliquod maius Seminarium pro studiis philosophicis et theologicis mittantur. Mandamus insuper ut omnia documenta et acta, quae vicariatum apostolicum Carolinae Septentrionalis eiusque clericos et fideles respiciunt, nec non quae ad eius territorium spectant, Curiae episcopali Raleighiensi tradantur et in eius archivo sedulo serventur.

Quousque vero nova dioecesis Raleighiensis de proprio Pastore provideatur, venerabili fratri Michaeli Iosepho Curley, Archiepiscopo Baltimorensi, eiusdem dioecesis regimen committimus, tamquam Administratori Apostolico, ipsi propterea tribuentes omnes facultates, quae huic muneri sunt propria.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest, vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce itaque ut supra constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Petrum Fumasoni-Biondi, Archiepiscopum Diocletanum, in Foederatis Americae Septentrionalis Statibus Delegatum Apostolicum, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, iniuncto onere ad Sacram Congregationem Consistorialem, infra sex menses a praesentibus Litteris datis, authenticum exemplar transmittendi peractae exsecutionis.

Volumus autem et mandamus ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris adhiberetur si exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutio-

nibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam suppressionis, erectionis, evectionis, concessionis, constitutionis, decreti, mandati, derogationis et voluntatis infringere, vel eis, ausu temerario, contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die decimasecunda mensis decembris, Pontificatus Nostri anno tertio.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 52.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR ECCLESIA PAROECIALIS SANCTI BERNARDINI SENENSIS, PROPE SENAS, ORDINIS FRATRUM MINORUM PROVINCIAE TUSCIAE.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Parochus ad Sancti Bernardini, Senis in suburbanis, Nos edocet ecclesiam suam paroecialem, quae Conlegio Missionum ad exteros, Etruriae, Ordinis Fratrum Minorum proxime sita est, ad eundem etiam Fratrum Minorum Ordinem, ex Provincia Tusciae, pertinere; atque admodum sibi esse in votis ut basilicae titulo privilegiisque illam, pro benignitate Nostra, decorare velimus. Iam, licet amplitudine atque ornamentis minor, ubi hodierna exstat ecclesia, alia quidem fuit, quae fertur, saeculo XV ineunte, in honorem Beatae Mariae Virginis et Sancti Onuphrii exaedificata primitus fuisse a Sancto Bernardino Senensi, qui inibi per quadraginta circiter annos sanctam egit vitam, sacroque animorum ministerio functus est. Nil mirum igitur quod ipsa in ecclesia, non modo praecordia Sancti Bernardini, sed et eiusdem vestes, vexillum cum sacra-

tissimo Nomine Iesu ac manuscripta custodiantur et pie celebrentur; ac praeterea ibidem, a clarissimis pictoribus et sculptoribus expressa, adservetur imago ipsius Sancti, qui religiosae Familiae Sancti Francisci Assisiensis honor merito decusque est. Domui propterea atque ecclesiae isti pia Sanctorum est iuncta memoria, qui aedem illam devote visitarunt, quos inter commemorandi sunt Ioannes a Capistrano, Iacobus de Marchia aliique viri doctrina non minus quam sanctimonia praeclari. Hodiernum vero templum satis nobili structura excellit, pluribusque artis operibus, ac praesertim quodam altari, uti aiunt « robbiano », renidet, in quo Beata Maria Virgo gloriae corona in caelis redimita repraesentatur; atque inibi, praeter memoratas divi Bernardini, aliae Sanctorum relliquiae coluntur a Christi fidelibus, qui illuc e civitate ac finitima regione saepe, more peregrinorum, magno munero confluunt. Rem igitur opportunam Nos facturos putavimus, si curionis optatis concederemus; quod eo libentius facimus, cum Ordinis Fratrum Minorum religiosi omnes viri et Senenses cives id etiam a Nobis exposcant; reique tum rec. mem. dilectus filius Noster Orestes S. R. E. presbyter Cardinalis Giorgi, praelaudati Ordinis Minorum Patronus, tum venerabilis frater Prosper Scaccia, Senensium Archiepiscopus, tum dilectus filius Bernardinus Klumper, Ordinis Fratrum Minorum Minister generalis, amplissime suffragati sint. Conlatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore, praefatam ecclesiam sub nomine Sancti Bernardini Senensis erectam in suburbanis civitatis Senensis atque intra eiusdem archidioecesis limites, titulo ac dignitate Basilicae minoris perpetuum in modum augemus, illique omnia et singula conferimus iura, privilegia, praerogativas, honores, indulta, quae minoribus Almae huius Urbis Nostrae Basilicis de iure competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exsistere et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illique, ad quam spectant, Senensi ecclesiae Sancto Bernardino dicatae plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quoquam, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IX mensis martii MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

DISMEMBRATO TERRITORIO A VICARIATU APOSTOLICO « DE CHANGTEH » ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA « DE SHENCHOW », IN SINIS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae rei sacrae procurationi melius gerendae faciant, quae, vel in dissitis catholici orbis regionibus, christiani nominis incremento benevertant, ea ut sollicito studio praestemus, ex officio supremi apostolatus Nobis divinitus commisso, decernere satagimus. Iamvero vicariatum apostolicum *de Changteh* (Hunan septentrionali), Eremitanis Ordinis Sancti Augustini concreditum, iam diu ob nimiam amplitudinem dividendum esse, opportunum videbatur consilium; atque ad hunc finem obtinendum iam in sententiam ventum erat, ut illic mitterentur alii missionarii e Congregatione Clericorum excalceatorum Ssmae Crucis et Passionis D. N. I. C. Nunc autem, cum venerabiles fratres Celsus Costantini, Archiepiscopus titularis Theodosiensis, Delegatus Apostolicus in Sinis, et Angelus de Diego et Carbajal, Episcopus titularis Caloensis, dictique apostolici vicariatus Ordinarius, communi consensu Nobis proposuerint ut nova inde erigeretur apostolica praefectura, Nos, re mature perpensa cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, supremo animarum bono consulere cupientes, ipsorum Praesulum votis benigne annuendum censuimus. Itaque, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a vicariatu apostolico de Changteh sive Hunan septentrionali seiungimus territorium quod limitatur ad septentrionem a vicariatu apostolico de Ichang (Hupé occiduo-meridionali): ad occidentem a vicariatu apostolico de Chungking (Seciuen orientali) et de Kweiyang (Kuicen): ad meridiem a vicariatu apostolico de Changsha (Hunan meridionali): ad orientem denique a vicariatu apostolico de Changteh; quodque complectitur subpraefecturas civiles de *Lungshan*, *Sangchih*, *Iungshun*, *Paotsing*, *Yungsui*. *Kuchang*, *Shenchow*, *Luki*, *Chenki*, *Supu*, *Kienchow*, *Fenghwang*, *Mayang*, *Yuenchow*, *Kiemjang*, *Hwangchow;* ipsumque territorium sic separatum sive seiunctum, eadem auctoritate Nostra apostolica, in apostolicam praefecturam erigimus cum nomine praefecturae apostolicae *de Shenchow*, dictamque praefecturam sic rite per Nos erectam, curis committimus alumnorum Congregationis Clericorum excalceatorum Ssmae Crucis et Passionis D. N. I. C.

Haec statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XIII mensis martii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

VEN. DEI SERVUS ANTONIUS MARIA GIANELLI, EPISCOPUS BOBIENSIS, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Divina gratia, quae non destruit sed perficit naturam, sanctos aliquando in Ecclesia viros suscitat, quorum ipsa, velut ros de caelo descendens, ita ingenia virtutesque, quibus ipsi a natura honestantur, mirabiliter alit, ut illos merito christifidelibus exemplum exactae eorum omnium, quae proprii officii sunt, observantiae ad imitandum Ecclesia proponat. Quod quidem hodie testari de Venerabili Dei Famulo Antonio Maria Gianelli tempestive possumus, cum ipsius, qua sacerdotis, qua parochi, qua episcopi, gesta recte demonstrent quanti sit momenti, in se conformando Dei voluntati ac propterea in adipiscenda sanctitate, continens diligensque eorum munerum adimplementum, quae sunt propria suis cuiusque condicionibus, in quibus a Deo conlocatus est. Hic Dei Famulus, die XII mensis aprilis, anno millesimo septingentesimo octogesimo nono, honesto genere natus est in pago, quem *Cerreto* nuncupant, intra Ianuensis archidioecesis fines, eique ad sacrum fontem, die XIX eiusdem mensis, imposita sunt nomina Antonius Maria. Adolescentulus adhuc inter aequales obedientiae consuetudine, innocentia vitae, erga Beatissimam Virginem pietatis ardore emicuit; ingenii suavitate praeditus, hortatu parochi ad studia accitus, ita in iisdem brevi tempore profecit, ut iam ab initiis ostenderet quos esset adepturus fructus uberrimos. Postea, piae cuiusdam mulieris impensis, in Ianuensem civitatem se contulit; atque, ut ecclesiasticae vitae initiaretur, ibidem clericorum habitum induit; et, inter Seminarii alumnos dein, unde-

viginti iam annos natus, tandem cooptatus, divinarum rerum disciplinas ita addiscere aggressus est, atque ad sacras conciones praecipue se adeo aptum ostendit, ut, vix subdiaconatus ordine suscepto, ad populum, ex Archiepiscopi commissione, verbum Dei studiose fructuoseque faceret. Decimo kalendas iunias anni MDCCCXII, nondum canonicam aetatem attingens, sacerdotio auctus est; atque insequenti die divinum Sacrificium in ecclesia civitatis Ianuensis Beatae Mariae Virgini de Carmelo dicata primum piissime litavit, speciali sub patrocinio Deiparae tradens apostolici ministerii labores, quibus statim ex illo tempore se devovit. Ad fidelium salutem sacris praesertim missionibus procurandam, in Congregationem dioecesanam Missionariorum suburbii se adscripsit, quam postea quoque moderatus est; et in concionandi munus atque in poenitentiae tribunal quidquid ei temporis de ceteris laboribus supererat sedulo impendebat, quum eundem in dioecesis Seminario Archiepiscopi Ianuenses rethoricae magistrum ac deinceps etiam studiorum et disciplinae praefectum renunciaverint. At in officiis quoque paroecialibus animorum curam impigre exercuit, antea in abbatiali Ianuensi ecclesia S. Matthaei Apostoli, dein in Clavarensium civitate, quos a mense iunio a. MDCCCXXVI cum magno eorundem spiritali emolumento, qua Archipresbyter S. Ioannis, per duodecim annos rexit. Eodem tempore religiosas tum virorum cum mulierum familias, quae fidelium saluti prospicerent, Clavarensi in civitate instituit; congregationes, scilicet, Missionariorum a S. Alphonso de Ligorio et Religiosarum mulierum S. Mariae ab Horto. Quarum altera, nempe Missionariorum a Sancto Alphonso pro spiritualibus cleri exercitiis ac pro sacris missionibus in paroeciis habendis, licet amplissime viguerit donec fundator vixit, non amplius exsistit; altera vero S. Mariae ab Horto nuncupata, quae, in Europam atque in Americam et Asiam satis diffusa, puellisque erudiendis itemque inserviendis aegrotis addicta est, in populorum bonum adhuc perspicue floret. Anno MDCCCXXXVIII, cum Venerabilis Dei Famulus Bobiensium Ecclesiae Episcopus datus sit, eiusdem electionis nuntius, praecedente ipsius virtutis ingeniique fama, mira ab omnibus dioecesis laetitia exceptus est; ac revera postquam die VII mensis maii Dei Servus consecrationem acceperat episcopalem, et die VIII iulii memorati anni possessionem Ecclesiae suae inierat, de pastorali munere rectissime obeundo sollicitum se summopere ostendit. Simplex in vivendo, parcus in sumendis cibis, impiger in explendis officiis, in orando piissimus, prudens ac fortis in rebus spiritualibus vel ecclesiasticis agendis, ad bonam disciplinam instaurandam et clerum ad sanctioris vitae normam revocandum continenter animum suum intendit; Boni Pastoris Iesu Christi D. N. referens imaginem, multiplici bonorum operum industria, gregem suum vigilanter custodivit, quamvis extra quoque dioecesim suum ani-

morum salutis studium in sacris expeditionibus agendis prodierit; usque ad mortem in altissimo munere exercendo nec laboribus nec gravioribus incommodis pepercit. Denique, tot consumptus laboribus, Placentiae, quam in urbem ex medicorum praescripto sese contulerat, una et altera vice apoplexis morbo correptus, Ecclesiae refectus Sacramentis, die festo Ssmae Trinitatis, VII mensis iunii anno MDCCCXLVI, aetatis suae septimo et quinquagesimo, sancta functus est vita. Venerabilis Dei Famuli corpus unum diem tantummodo Placentiae mansit expositum; inde Bobium delatum, postquam sollemnia eidem in ecclesia cathedrali funebria acta fuerant, quibus, sanctitate viri permoti, frequentissimi ex omni ordine cives adstiterunt, in conditorio, ubi quiescunt ceteri Bobienses Episcopi, prope Cathedralem, depositum est. Ex ipso tempore obitus ad nostros usque dies fama sanctitatis venerabilis Dei Servi magis magisque increvit, adeo ut super eiusdem sanctitatis vitae fama, virtutibus et miraculis processus Ordinarii in Bobiensi, Placentina et Ianuensi Curiis confecti fuerint. Quibus peractis et ad Sacrorum Rituum Congregationem adlatis, rite apud eandem Romanam Congregationem ipsius Dei Famuli Beatificationis et Canonizationis causa, iam ab anno MDCCCXCVI est instituta; absolutisque iis omnibus, quae in huiusmodi iudicio pertractanda erant, disceptari coeptum est super Venerabilis Dei Servi virtutibus; quae tamquam heroica qualitate praeditae et exornatae, sollemni Apostolicae Cathedrae sententia, sedente fel. rec. Decessore Nostro Benedicto Pp. XV, tertio Idus aprilis, anno MDCCCCXX, adprobatae declarataeque fuerunt. Agitata dein quaestione de duobus miraculis, quae a Deo patrata ferebantur per Venerabilis Antonii Mariae Gianelli, Bobiensis Episcopi, intercessionem, post duas Congregationes, antepraeparatoriam scilicet et praeparatoriam, nec non aliam generalem congregationem, quae coram Nobis die XXVII maii anni MDCCCCXXIV habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi, die VIII mensis iunii eiusdem anni, proposita miracula constare sollemniter declaravimus, ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum propterea nihil, secundum sacri fori instituta, iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacrae Rituum Congregationi praepositi, ceterique de more consulendi rogarentur, num tuto procedi posse censerent ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli beatificationem, in generali conventu, die octava mensis iulii praeteriti anni, coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores, unanimi consensu tuto procedi posse responderunt. Nos vero in re tanti momenti mentem Nostram aperire cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea auxilium posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die dominica sexta post Pentecosten eiusdem anni MDCCCCXXIV, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstan-

tibus venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, nec non dilecto filio Nostro Caietano S. R. E. Diacono Cardinali Bisleti, causae relatore, et Reverendis Dominis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Angelo Mariani, Fidei promotore, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti plurium Episcoporum, nec non Filiarum Mariae Ssmae ab Horto Congregationis, quam iam ipse fundavit, auctoritate Nostra Apostolica, concedimus ut idem Venerabilis Antonius Maria Gianelli Beati nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lypsana, seu reliquiae, publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut imagines eiusdem Servi Dei radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de eo quotannis officium recitetur de Communi Confessorum Pontificum cum Lectionibus propriis, per Nos adprobatis, et Missa propria, per Nos pariter adprobata, celebretur, servatis rubricis, sed tamen in dioecesibus dumtaxat Bobiensi, Ianuensi, Clavarensi et Placentina, nec non in ecclesiis ac publicis sacellis Congregationis Filiarum Mariae Ssmae ab Horto nuncupatarum. Denique largimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Dei Famuli Antonii Mariae Gianelli, servatis servandis, in dioecesibus supra dictis celebrentur, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis memoratae Sororum Congregationis, intra annum ab iisdem sollemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana rite peractis. Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub anulo Piscatoris, die XIX mensis aprilis, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

VEN. DEI SERVUS VINCENTIUS MARIA STRAMBI, EPISCOPUS MACERATENSIS ET TOLENTINUS, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter sollertes navosque operarios, quos caelestis Paterfamilias, a prima ad postremam diei horam, nunquam destitit conducere in vineam suam ad excolendam eam, inter sanctitate praestantes divini Verbi praecones, qui, mira erga proximos caritate inflammati, magno cum religionis incremento, divinam sapientiam populis tradidere; inter animarum Pastores, doctrina fideique studio spectatos, qui nullis pepercere laboribus ut commissas ipsorum curis oves ad secura salutis pascua ducere satagerent, iure meritoque referri potest Vincentius Maria Strambi, Congregationis Clericorum Excalceatorum Sanctissimae Crucis et Passionis D. N. I. C. decus atque ornamentum. Inclytus hic Dei Famulus, de quo Divus fundator Paulus a Cruce praecinere non dubitavit futurum fuisse magnum Sanctum, vere, iuxta testimonium a Iesu Christo editum de Ioannis Baptistae sanctimonia, fuit in Ecclesia tamquam lucerna ardens et lucens, in cuius luce fidei cultores aequam exsultandi causam omni tempore habebunt. Centumcellis piis honestisque parentibus anno MDCCXLV ortus, Kalendis ianuariis, et sequenti die lustralibus aquis ablutus est, et nomina imposita sunt infanti Vincentio, Dominico, Salvatori. A teneris unguibus accepta a parentibus virtutum documenta moribus suis optime expressit; pietatis enim studio, innocentia vitae, modestia et virtutis custode verecundia, inter aequales suos ad exemplum enituit. Siquidem silentio potius et solitudini quam puerilibus oblectamentis vacare, diu in templis morari, in altaris ministerio ministrare, sacris concionibus adesse, egregiae indolis puer unice cupiebat. Parentibus subditus, ante domesticam aram plures saepe horas in divinarum rerum commentatione insumebat; erga egenos misericors, proprias quidem vestes pauperibus diribuit. Postridie Kalendas maias anni MDCCLII, confirmationis sacramento munitus, ad Eucharisticas dapes magno animi solatio primum accessit. Vix scholas celebrare coepit, penes Minores Fratres Conventuales ad Sancti Francisci uberrimos nactus est in humanis litteris non minus quam in pietate progressus. Ibi enim Servus Dei apostolatum inivit priusquam limen iuventutis attingeret, suos inter condiscipulos, quos ad sacras aedes invisendas comitabatur, et catechesim

docebat. Candor et modestia ex ore eius elucebant; obtutuque tantum non modo parvorum alumnorum, sed etiam magistrorum amorem et reverentiam sibi conciliabat. Quam a puero fuerat ingressus sanctitatis viam, eandem deambulare perrexit eximiae virtutis adolescens; cumque se ad sacerdotium divinitus vocari sensisset, animum aperuit patri, qui, etiamsi unicum filium sibi eripi aegre ferret, illi tamen noluit intercedere. Venia itaque a genitore obtenta, Faliscodunum divertit, in cuius Seminarium, quod magna tunc temporis existimatione florebat, sese recepit, quumque inibi studiorum confecisset curriculum, suaeque vocationis praeclara exhibuisset specimina, ad subdiaconatus primum, postmodum ad diaconatus sacrum Ordinem promotus est. Adhuc diaconus, Balneoregiensis Seminarii renuntiatus est Rector, petente atque instante dioecesis illius Praesule, a quo, Summi Pontificis impetrata venia – nondum enim vicesimum tertium aetatis suae annum Dei Servus impleverat – sacerdotio fuit initiatus die decima nona mensis decembris anno MDCCLXVII, qua divino flagrans amore novus sacerdos salutarem Deo hostiam prima vice litavit. Aliquot post annos reversus in patriam, maioris perfectionis studio ductus, Paulum a Cruce sequi cogitavit seque mancipare Congregationi Clericorum Excalceatorum Sanctissimae Crucis et Passionis D. N. I. C., quam idem Paulus a Cruce recens fundaverat. Hic graves obortae sunt difficultates, parentibus assensum negantibus; sed, omnibus impedimentis fortiter disiectis, clam, et pedes, Servus Dei confugit ad Paulum. Divus fundator, germanae sanctitatis oculatissimus iudex, Vincentium complexus, ultro libenterque in alumnorum suorum numerum eum adscivit, misitque ad Montis Argentarii recessum, ut ibi tyrocinium poneret. Quo in loco, veluti in securo pacis asylo tandem receptus, caelesti gaudio perfusus, die XXIV mensis septembris anni MDCCLXVIII, religiosas induit vestes et Vincentii a Sancto Paulo nomen assumpsit. Solidum per annum exemplo atque aemulationi tyronibus fuit orationis et mortificationis spiritus, religiosi studii observantiae regularis, et potissimum mirandae humilitatis, per quam, licet iam sacerdotio auctus, se reliquis parem immo inferiorem ducebat. Exacto tempore probationis, eadem die XXIV septembris sequentis anni MDCCLXVIIII unanimi regularium superiorum suffragio, sollemnia religiosa vota nuncupavit. A sancto Fundatore accitus, ad Sancti Angeli coenobium venit, prope vicum « Vetralla » appellatum, et sub oculis atque in disciplina tanti sanctimoniae magistri, exsultavit ut gigas ad perfectionis iter decurrendum. Hic per biennium mansit omniumque virtutum exercitationi penitus se dedidit. Servus enim Dei, apostolici ministerii desiderio flagrans, recte iudicavit se ipsum abundare oportere in omnibus laudibus, ad quas excitaret alios, et plus valere sermonem, si confirmaret exemplo.

Etsi propter summam animi humilitatem haud satis instructum et paratum se reputaret, iussu tamen Pauli a Cruce apostolatum adorsus est, divina fretus ope, et laboriosissimam provinciam cepit, in qua, multorum operariorum animas gerens, plures annos constantissime desudavit. Et re quidem vera Umbriam, Romandiolam, Picenum, Latium, Campaniam omnesque fere Neapolitani Regni regiones indefessus divini Verbi praeco sacris expeditionibus lustravit, apostolicae caritatis vestigiis ubique relictis. Uberrimae autem e tantis Servi Dei laboribus in populum christianum utilitates manarunt, nec temere est dicere apostolicum virum quocumque se contulisset, faciem rerum immutasse. Etenim morum licentiam coërcet; scandala, etiam inveterata, penitus exstirpat; simultates, odia et controversias obliterat, componit; blasphemos homines ab impia consuetudine deterret; vitiorum etiam invitamenta prohibet. Contra inducuntur boni mores, Sacramentorum commendatur frequentia, piae instituuntur sodalitates; opera pietatis et caritatis efflorescunt; demptis denique et evulsis ex agro Dominico cuiuscumque modi zizaniis, fruges uberes effunduntur. Longe igitur lateque de ipso Servo Dei fama sanctitatis percrebuit, ita ut catervatim undique ad eum conflueret cupida audiendi et videndi multitudo; saepe numero cum sacrae aedes impares evaderent audientium turmis continendis, aperto sub caelo verba fecit populo; idque non solum in pagis sed magnis etiam in civitatibus, atque in hac quidem Alma Urbe, in qua ad forum a Columna celeberrima in missione concionatus est. Mirae inde obstinatorum quoque peccatorum conversiones sequebantur; et Centumcellis cum damnatis ad triremes tanta pietate se gessit Servus Dei, ut quamplures ex illis deperditis hominibus, ferocia corda posuerint mansuefacti et ad poenitentiam redierint. Sancti viri praedicationem etiam superis acceptam fuisse patet caelestibus a signis, quibus eam probasse visus est Deus. Nam Aesii, dum concionabatur sub dio, ingruentem dirae grandinis procellam fervida Servus Dei prece dissipavit, firmavitque auditorum animos prodigium demirantium: Anconae autem sacer orator e suggestu continuo emicuit adstantibus, splendidis suffusus radiis ex imagine Virginis coruscantibus. Verum eximias animi ingeniique virtutes, quibus eminebat Servus Dei, in bonum atque emolumentum universae Congregationis a Passione vertendas esse ratus, sanctus Fundator revocavit eum Romam ad Sanctorum Ioannis et Pauli recessum, ut iuvenes alumnos in spem Instituti succrescentes, disciplinae Vincentii ac magisterio concrederet. Lector renunciatus, exspectationi Pauli a Cruce satis superque respondit Servus Dei; quippe alumnorum animos ad theologicas disciplinas doctissimis praelectionibus, ad pietatis autem studia informavit exemplo. Dum hoc munere fungebatur Servus Dei, aetate, austeritatibus et laboribus

confectus, ad vitae exitum venit fundator. Animam agenti adstitit Vincentius pia caritate, extrema illi praebuit Ecclesiae solatia, et cum novissimo anhelitu, sancti legiferi Patris spiritum quodammodo excepit. Etenim primum Rector, dein Praepositus Provincialis, postremo Consultor Generalis electus, nullis pepercit laboribus ut Congregationis a Passione bono atque incremento provideret; singulari prudentia temporibus difficillimis gravis momenti negotia pertractavit; pias domos et recessus quam plures diligentissime invisit; servandae regulari disciplinae consuluit maxima iustitia; atque inita Causa Canonizationis Venerabilis Fundatoris, in eadem promovenda Postulatoris munere religiose functus est. Neque tamen tot tantisque curis distentus, destitit ab apostolatu Servus Dei. Saeviente enim teterrima illa rerum publicarum eversione quae, in Gallia excitata, tam acerba contra religionem etiam in Italiam intulit mala, christiani nominis acerrimus adsertor, sui muneris partes esse duxit, adversus iniquitatem et incredulitatem late debacchantes summa ope conniti, et concionibus sacrisque exercitationibus in fide populum firmare. Sed dum Servus Dei, apostolicis laboribus denuo intentus, singulari qua pollebat facundia frequentissimas multitudines non excitaret modo, sed, admotis quodammodo facibus, ad amorem Dei fideique studia incenderet; sanctitatis eius fama permotus Pius Pp. VII, rec. me. Praedecessor Noster, probe intelligens quanta virtute ac prudentia instructos esse oporteret illos, qui, ea praesertim temporum difficultate, catholico gregi praeficerentur, episcopali charactere ac dignitate Servum Dei ornare constituit. Diu, cum in spiritu humilitatis se tanta dignitate indignum censeret, detrectavit munus sanctus vir, sed tandem, obedientia adactus, non sine lacrymis se subiecit oneri angelicis quidem humeris formidando. In Consistorio, die XX mensis iulii MDCCCI habito, Episcopus Maceratensis et Tolentinus renuntiatus, vix possessionem nactus est, damna, ab iniquitate progressu temporis dioecesibus illis illata, sarcire properavit. Nulli idcirco pepercit labori, molestiae ac discrimini, ut abusus ac vitia evelleret, falsas doctrinas oppugnaret, disciplinam cleri instauraret, religionis spiritum morumque puritatem restitueret. Adolescentium in sortem Domini vocatorum institutioni prospiciens, Seminarium ad pristinum decus revocavit; ac, flagranti in proximos caritate permotus, seipsum rebus omnibus expoliavit, ut omnium necessitatibus subveniret; puellis, orphanis, aegrotis, periclitantibus mulieribus, egenis omni ope destitutis adfuit benignus; hospitiis quoque et asyli domibus pro illis recipiendis atque alendis erectis, ita ut nomen eius apud omnium ordinum cives in benedictione fuerit, omnes bonum Pastorem uti sanctum haberent. Pluries lustravit sacra visitatione dioecesim universam; non caeli inclementia, non itinerum asperitate deterritus, agrestes etiam pagos, dissitasque

paroecias diligentissime invisit. Episcopalis mensae reditus patrimonium pauperum esse ratus, ipse vitam egit pauperrimam; sagum proprium Clericorum a Passione nunquam dimisit; quoad potuit suae Congregationis regulas adamussim servavit. At dum in sibi commissa dioecesi ad maiorem Dei gloriam populique salutem sanctus Episcopus iam octo ferme ab annis adlaborabat, Gallici Imperatoris cupiditate atque incuria, Pius Pp. VII a sua Sede deturbatus est, Picena regio in ditionem Gallorum cessit, pluribusque Sacrorum Antistitibus conditio imposita est ut vel iuxta verba Gallici Praefecti iurarent, fidemque et obedientiam sponderent Imperatori, vel, si detrectassent, carcerem ac deportationem subirent. Id etiam obtigit Vincentio, sed renuit religiosissimus Antistes iniquum iusiurandum elicere; ideoque, frustra collacrymante populo, ab episcopalibus aedibus per vim pulsus, ad instar apostoli Pauli custodiente milite, longum et asperum capessivit iter usque Novariam, qui locus erat eius deportationi constitutus. Haud multo post Mediolanum proficiscendi, propter valetudinis incommoda, veniam obtinuit, ibique sex annos divinae voluntatis placitis omnino submissus moratus est. Exsilium invicta patientia pertulit; derelictae Ecclesiae suae sollicitus, saepe, datis ad Vicarium Generalem litteris, eiusdem necessitatibus subvenit, donec, post Gallici Imperii eversionem, datum illi fuit Maceratam redire. Ovantibus, gratulantibus clero populoque receptus, pastorali officii curas impensiore quam antea studio iterum sumpsit et, ingravescente annonae penuria, miranda exhibuit effusae caritatis exempla. Ad novissimos usque vitae annos in verbo Dei praedicando perseveravit, quin immo a Pontifice accitus Romam venit ut saeculari clero, et Purpuratis Patribus adstantibus, sacras conciones haberet. Sed toleratis in captivitate aerumnis, et laboribus assiduis non minus quam senio confectus, cogitavit Servus Dei se ab episcopatus onere liberare. Ne Maceratensem et Tolentinam Ecclesiam tam eximio Pastore orbaret, precibus eius noluit concedere Pius Pp. VII, sed vix ad hanc Petri Cathedram evectus rec. me. Leo Pp. XII, desideriis eius annuit, sanctoque Pastori, iam octogesimum fere aetatis annum agenti, aedes Apostolicas Quirinales ad commorandum adsignavit. Ibi, totus caelestium rerum contemplationi deditus, quadraginta tantum dies moratus est; nam, cum vitam suam holocaustum obtulisset pro Supremi Ecclesiae Rectoris vita periclitante, apoplexia correptus, sanctissimo exitu obdormivit in Domino Kalendis ianuariis anni MDCCCXXIV. Elatus est ad Sancti Ioannis et Pauli triumpho simillima pompa, omnis conditionis civibus nobilibus viris, Praesulibus, et ipsis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, ad mortales Servi Dei exuvias suprema vice invisendas confluentibus. Sanctitatis autem fama, qua vivens gaudebat,

non modo apud viros pietate ac doctrina praestantes, sed etiam apud Decessores Nostros Pontifices Romanos post obitum eius latius percrebuit, ob superna quoque prodigia, quae, ipso deprecante, a Deo patrata ferebantur. Quam ob rem penes Sacrorum Rituum Congregationem de Vincentii Mariae Strambi beatificatione et canonizatione causa agitari coepta est, et illius introductionis Commissionem die XXV mensis iunii anno MDCCCXLIII Gregorius Pp. XVI propria manu signavit. Postea, ordinariis et Apostolicis Inquisitionibus legitime peractis, ad dubium de Vincentii Mariae virtutibus discutiendum ventum est, omnibusque probationibus sumptis expensisque, virtutes eius heroicum attigisse fastigium rec. me. praedecessor Noster Leo Pp. XIII sollemni decreto sancivit, Kalendis aprilibus anno MDCCCLXXXXIV edito. Actum deinde est de miraculis quae, ipsius Vincentii Mariae intercessione, a Deo patrata ferebantur, Nosque per decretum die XIX mensis martii labentis anni MDCCCCXXV editum de duobus miraculis constare suprema auctoritate Nostra declaravimus. Cum igitur de heroicis virtutibus ac de duobus miraculis iam esset prolatum iudicium, illud supererat discutiendum num Venerabilis Dei Servus Vincentius Maria Strambi inter Beatos tuto foret recensendus. Id propositum fuit a venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, huius Causae Relatore, in Generali Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis in aedibus Vaticanis die vicesima quarta mensis martii nuper elapsi coadunata, omnesque, tum Cardinales sacris tuendis Ritibus praepositi, tum Patres Consultores, unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen Nostram aperire mentem distulimus, atque iterandas esse preces censuimus, ut ad sententiam in tam gravi negotio ferendam caeleste auxilium Nobis compararemus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem quarto Kalendas apriles vertentis anni MDCCCCXXV, nempe Dominica Passionis Domini, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto et causae Relatore, una cum dilectis filiis Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, nec non Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad Venerabilis Dei Famuli Vincentii Mariae Strambi Beatificationem. Quae cum ita sint, Nos, precibus etiam permoti Congregationis universae Clericorum Regularium Excalceatorum a Sanctissima Cruce et Passione D. N. I. C., apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, facultatem facimus ut Venerabilis Servus Dei Vincentius Maria Strambi, e Congregatione Clericorum Excalceatorum Sanctissimae Crucis et Passionis D. N. I. C., Episcopus olim Maceratensis et Tolentinae Ecclesiae, Beatus in posterum appelletur,

eiusque corpus et relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Insuper, eadem Nostra auctoritate, concedimus ut de illo recitetur Officium et Missa celebretur de Communi Confessorum, qui fuerunt Pontifices, iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani, cum Orationibus propriis per Nos adprobatis. Eiusdem vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat concedimus in dioecesi Centumcellarum ubi Beatus ipse natus est, in hac Alma Urbe ubi mortalem vitam cum immortali commutavit, in sibi invicem unitis dioecesibus Maceratensi et Tolentina, quas tres supra viginti per annos sapientissime moderatus est; nec non in piis domibus atque in templis omnibus et oratoriis quibus ubique terrarum utitur Congregatio a Cruce et Passione D. N. I. C., ab omnibus fidelibus tam saecularibus quam regularibus, qui Horas canonicas recitare teneantur; et quod ad Missas attinet a sacerdotibus confluentibus ad templa in quibus Beati ipsius festum celebretur. Denique largimur ut in templis superenunciatis sollemnia Beatificationis Vincentii Mariae Strambi, Episcopi, Confessoris, peragantur cum Officio et Missa Duplicis maioris ritus, idque fieri praecipimus die rite designando intra annum postquam eadem sollemnia in Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii Congregationis Sacrorum Rituum subscripta et Cardinalis Praefecti sigillo munita sint, in disceptationibus, etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi hisce ostensis Litteris haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis aprilis anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*

EPISTOLAE

I

AD EM̃UM P. D. IOANNEM, TITULO S. MARIAE TRANS TIBERIM, S. R. E. PRESB. CARD. TACCI, SACRI CONSILII PRO ECCLESIA ORIENTALI SECRETARIUM: DE APPARANDIS SOLLEMNIBUS IN SEXTUM DECIMUM PLENUM SAECULUM A CONCILIO NICAENO.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum in superiore Consistorio, ut aiunt, secreto, Purpuratis Patribus nuntiavimus mentem esse Nostram, ut sextum decimum plenum saeculum a convocata absolutaque Nicaena Synodo, ex Oecumenicis prima, in hac Alma Urbe et sub oculis paene Nostris sollemniter recoleretur, addidimus praeterea, proprias hac de re Litteras Nos tibi inscripturos; aequum enim Nobis videbatur, instituendae ordinandaeque eius eventi commemorationis, quod in Ecclesiae catholicae fastis tam elucet quam quod maxime, mandatum tibi dari, utpote qui Orientalis Ecclesiae negotia et auctoritate geras Nostra et, pro tuo religionis studio, summopere provehas. Ea quidem res agitur, quae quanti Nostra et Apostolicae Sedis intersit, omnes intellegunt, quicumque res Ecclesiae gestas vel mediocriter tenent. Nam, ut litterarum monumenta testantur, Concilium Nicaenum primum, quod eo spectabat ut Ariana haeresis profligaretur, Ario impiisque eius asseclis damnandis, nisi resipuissent, deque Ecclesiae gremio eiiciendis, coactum non est nisi de consensu Silvestri Pontificis eodemque per suos praesente Legatos, qui Actis, ut ipsa Consistorii occasione diximus, primi omnium – nimirum quod Pontificis personam sustinerent – subscripsere, licet Vitus ac Vincentius sacerdotio dumtaxat initiati essent. Neque omittendum, anathema in Arianos sanctae Ecclesiae Catholicae et Apostolicae nomine latum a Patribus esse, et Apostolicam Sedem doctrinae Nicaenae capita tamquam sua et a se probata habuisse ac defendisse. Multa ceteroquin alia, quae ad fidem et ad disciplinam pertinerent, saluberrime Nicaena Synodus sanxit ac decrevit: ut de Paschate uno eodemque die ubique celebrando, ut de Meletiano schismate deque sectis Novatiani et Pauli Samosatensis, ut de episcopis eligendis ac consecrandis, ut de publicae paenitentiae instituto, de catechumenis, de iniusto foenore; quae quidem decreta ad fovendam Ecclesiae unitatem et disciplinam cleri populique stabiliendam quam plurimum profuerunt. Iamvero inlustrari haec omnia et vulgo patefieri oportere, ut Christo Domino et

Petri Cathedrae debitus honor et debita gratia habeatur, dilecte fili Noster, est Nobis persuasissimum: in quo propterea, qua soles sollertia, elaborare ne dubites. Accitis igitur egregiis viris, qui Ecclesiae in universum rerumque praecipue Orientalium calleant historiam, iisdemque in consilium adhibitis, videas quo pacto saecularem eiusmodi faustitatem celebrari liceat: ex iis autem, qui harum cognitione rerum et dicendi facultate praestant, nonnullos eligito, qui eventum sane celeberrimum per scripta late divulganda orationesque publice habendas in sua luce collocent. Quae utinam commemoratio nonnihil ad id conferat, quod tam vehementer cupimus, nempe ut Orientales populi, quos a Romana Ecclesia miserrimum adhuc discidium transversos agit, communionem Nobiscum fidei, praeiudicatis opinionibus depositis, desiderent atque haud nequiquam desiderent. Ut autem munus a Nobis tibi commissum facilius expleas, efficiat apostolica benedictio, quam, caelestium auspicem luminum fraternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, iisque omnibus, quos tui laboris socios adsciveris, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis aprilis, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

II

AD EM̃UM P. D. AUGUSTUM TITULO SANTAE CAECILIAE, S. R. E. PRESB. CARD. SILJ, VICARIUM SSM̃I DN̄I NOSTRI IN VALLE POMPEIORUM: IN QUINQUAGESIMUM ANNUM AB INITA POMPEIANAE ICONIS VENERATIONE.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Dum mirifice tamque crebro peregrinorum frequentia ac pietate delectamur, qui huc catervatim conveniunt ut propositam Iubilaei plenissimam veniam ad Apostolorum Martyrumque sepulcra lucrifaciant, alia profecto Nobis ex eo adiungitur delectationis accessio, quod in hunc annum sacrum annus incidit quinquagesimus, postquam, vetere quadam imagine Beatissimae Virginis a Rosario in Vallem Pompeiorum tum paene desertam minusque tutam inducta, ubi rustici homines haud sane multi in agris colendis, nullo religionis praesidio, desudabant, dilecto filio Bartholo Longo in mentem venit, ut Aedem Sacram in honorem Deiparae a Rosario excitaret, in qua iisdem famosae vallis incolis christiana explere officia liceret. Parvam quidem Aedem egregius ille vir, cui nulla esset futurarum rerum praesensio,

cogitabat; verumtamen, ob impetratam a Virgine a Pompeiis gratiarum rerumque mirabilium copiam is christifidelium animos ardor ubique gentium incessit, talis fuit peregrinorum eo confluentium numerus tamque liberalis undique, in piae grataeque voluntatis testimonium, stipis donorumve collatio, ut templum ibi erectum sit cum et lineamentis et artificiis praestabile, tum omne genus ornatibus locupletissimum. At vero, quod caput est, numerari facile nequeant ii omnes, qui, in eiusmodi sanctuario a culpis sceleribusque expiati, ad christianae vitae exercitationem rediere feliciter: provectam quoque commemorare placet, non tam singularem, quam communem in ipso familiarum gremio Marialis Rosarii recitationem, praetereaque supplicationem illam, quae die octavo mensis maii et primo dominico die mensis octobris in toto fere orbe terrarum quotannis haberi solet, quamque Nosmet in sacello Paulino cum mira quadam animi voluptate ac suavitate adhibemus. Qua quidem universitate et communione precum, quo pacto Deiparae Virginis gratiam militans Ecclesia non sibi demereat? Nec quisquam ignorat, cum hisce tantis spiritualis vitae emolumentis, quae et cives urbis circa Basilicam sensim conditae et advenae frequentissimi salubriter capiunt, mirabilia etiam christianae beneficentiae instituta coniungi, te, dilecte fili Noster, in primis curante, cui Apostolica Sedes sanctuarium ac cetera opera cum eo nexa ad regundum moderandumque commisit. Dicimus, praecipue, erecta hospitia illa duo, alterum orbis puellis excipiendis, alterum filiis eorum, qui in custodia publica sunt, sospitandis: dicimus domum, haud ita multo post dedicandam, quae filias item eorum, qui in carceribus detinentur, ab omnibus solitudinis ac derelictionis periculis, ut speramus, ereptura est. Quam quidem domum, ut cetera Pontificia hospitia et aedificia et opera Vallis Pompeiorum, quemadmodum proximus decessor Noster, Litteris die V mensis decembris anno MDCCCCXXI datis, Apostolicae Sedi propriam attribuit, sic Nos, in eiusdem Apostolicae Sedis possessione perpetuo fore, auctoritate Nostra, confirmamus. Itaque, pro Nostra in Virginem Vallis Pompeiorum pietate, tibi, dilecte fili Noster, stimulos admovemus – at num stimulis eges? – ad haec quinquagesimi anni sollemnia sic agenda, quemadmodum rei gravitas postulat; in quo probe nosti tibi, ea, qua solent, navitate, adfore dilectos filios Vincentium Celli, protonotarium apostolicum, et Petrum Di Pietro, ab intimo Nostro cubiculo, quibus potissimum adiutoribus in procuratione Pontificii Operis uteris. Quicquid vero in re praesenti decreturus es ac facturus, iam nunc vehementer probamus, cum prudentiam in consiliis ineundis tuam atque in agendo impigritatem prorsus compertam habeamus. Interea laetamur, turrim sacram maximae molis marmoream, singulari opere artificioque perfectam, quam Nos, ad mentem quoque decessorum

Nostrorum Pii X et Benedicti XV, Sacratissimo Cordi Iesu dicatam voluimus, te die quarto ac vicesimo proximi mensis detecturum esse, itemque domum, quam supra memoravimus, filiabus captivorum alendis ac rite instituendis die duodevicesimo mensis octobris dedicaturum. Animo autem prospicimus ac praesentimus, die natali, ut ita dicamus, Vallis Pompeiorum quinquagesimo, qui dies erit mensis novembris tertius decimus, tales, cum sacras caeremonias, tum civiles laetitias, actum iri quarum similes nemo unus in ea civitate adhuc, per id temporis spatium, adspexerit. Hoc quidem vertente anno planum est fideles bene multos, praesertim e meridianis Italiae regionibus, illuc esse coituros; verum, haud mediocrem Nobis afferent ii omnes iucunditatem, quotquot, romana peregrinatione sancte suscepta sanctiusque absoluta, celeberrimum eiusmodi Mariale sanctuarium adibunt ut Nosmet ac sese in Deiparae a Rosario tutelam piissime tradant, ante quam in patriam suam revertantur. Utinam honores sibi in tanta rei faustitate deferendos Virgo a Valle Pompeiorum, ut est in studiosos filios prolixa, caelestium cumulo gratiarum rependat: quarum conciliatricem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, laborum item tuorum sociis et civibus eius urbis, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XI mensis aprilis, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

AUGUSTAN.-EISTETTEN.

DE COMMUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

DECRETUM

Quum incolae pagi *Altstetten*, ad paroeciam *Wellheim*, dioecesis Augustanae, pertinentes, propriam ecclesiam paroecialem ob nimiam distantiam viarumque asperitatem adire non soleant, sed ab immemorabili tempore frequentent proximiorem ecclesiam paroecialem loci *Emskeim*, in dioecesi Eistettensi, Episcopus Eistettensis, de consensu Ordinarii Augustani, ab Apostolica Sede efflagitavit, ut memoratus pagus a dioecesi Augustana dismembraretur et dioecesi Eistettensi incorporaretur.

Quibus precibus Ssmus D. N. Pius PP. XI, attento utriusque Ordinarii consensu, necnon favorabili voto R. P. D. Eugenii Pacelli, Archiepiscopi tit. Sardian. et Nuntii Apostolici in Bavaria, benigne annuendum decrevit. Quapropter, vi praesentis Consistorialis decreti, pagum *Altstetten* a dioecesi Augustana et a paroecia *Wellheim* separat atque dioecesi Eistettensi et paroeciae *Emskeim* perpetuo adiungit.

Ad haec exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputare dignata est eundem R. P. D. Eugenium Pacelli, eidem tribuens omnes facultates ad id necessarias, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum; facto onere transmittendi intra sex menses ad S. C. Consistorialem authenticum exemplar exsecutionis peractae. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 17 aprilis 1925.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C. Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

6 aprilis 1925. — Metropolitanae Ecclesiae Montisregalensi in Sicilia praefecit R. P. D. Ernestum Filippi, hactenus Episcopum titularem Sardicensem.

— Cathedrali Ecclesiae Raleighiensi nuper erectae, R. D. Gulielmum J. Hafey, Cancellarium Curiae archiepiscopalis Baltimorensis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

ABULEN. ET ALIARUM

RESIDENTIAE ET DISTRIBUTIONUM

SPECIES FACTI. — Litteris suffragio Ordinarii sui auctis et ad hanc Sacram Concilii Congregationem datis, exponebat nuper Capitulum Abulense se ante Codicem iuris canonici editum, a temporibus Iulii III, in quasi-possessione fuisse iuris fruendi per *quatuor* menses vacationibus a choro, loco trium quos can. 418 concedit, et quidem ita ut durante primo mense nonnisi distributiones pro Matutino et Laudibus assignatas amitteret (pes. 0,15; dum omnes distributiones quotidianae sunt pes. 0,54, pro fructibus praebendae assignatis pes. 9). Edito vero Codice a nonnullis dubitatum, occasione reformationis statutorum capitularium, utrum iure hoc particulari an communi Codicis iure esset in eo Capitulo utendum. Praeterea ad pleniorem declarationem resolutionum ab hac Sacra Congregatione datarum in *Toletana et aliarum* die 20 iulii a. 1920, reverenter postulabant Capitulares quid demum in praxi censendum esset de iuridicis effectibus absentiae a choro per aliquot dumtaxat horis canonicis, imo per unam horam, sine legitima causa. Ad rem itaque, tria dubia humiliter subiiciebantur Emis Patribus resolvenda nimirum:

« I. Utrum privilegium Capitulo Cathedrali Abulensi a Iulio III con-
« cessum, iuxta quod canonici huius Cathedralis frui quatuor mensibus

« vacationum possunt, quin fere nihil distributionum amittant, vim reti-
« neat necne;

« II. Quum in *Toletana et aliarum*, die vigesima iulii anni 1920, resolu-
« tum sit tempus absentiae esse supputandum per dies integras, an dies
« qua canonicus illegitime absit aliquibus tantum horis, sed non omnibus,
« debeat haberi ut dies *residentiae* vel ut dies *absentiae;*

« III. An illa die qua canonicus illegitime absit aliquibus sed non omni-
« bus horis, privetur tantum distributionibus horarum quibus illegitime
« abfuit, vel tum fructibus tum distributionibus pro rata illarum horarum
« illegitimae absentiae, vel tandem tum fructibus totius diei tum distri-
« butionibus horarum quibus illegitime abfuit ».

ANIMADVERSIONES. — De praefato privilegio Capituli Abulensis fruendi quatuor vacationum mensibus, fuse iam egit ante Codicem Garcia, et ipse canonicus Abulensis, praeclaro suo opere *De beneficiis*, tom. I, part. III, c. 2, n. 254 ss., ubi refert quidem Sacram Congregationem Concilii, die 3 augusti 1586, edoctam ab Episcopo Feminio de exsistentia *statuti*, quo permitterentur capitulares abesse per quatuor menses a servitio et residentia, censuisse, *donec non constaret de valida et legitima confirmatione*, servandum esse decretum Concilii Trident. sess. XXIV, c. 12, de absentia trium mensium dumtaxat. Indeque arguit Garcia non plene edoctam fuisse Sacram Congregationem de praedicti statuti confirmatione *in forma specifica*, iam facta per Leonem X et Iulium III, cuius postremi, seu potius, eiusdem Poenitentiarii Maioris, de speciali mandato et vivae vocis oraculo, editarum Litterarum tenorem idem canonista refert. Ex his revera deprehenditur « inter cetera statuta et ordinationes dictae Ecclesiae unum « fuisse ab antiquo tempore citra editum et continue observatum quo « disponitur ut quilibet ... postquam ... singulis annis per octo menses « dicta ecclesia continuos vel interpolatos resederit, reliquos quatuor menses « seu centum viginti dies ... quolibet anno ... habeat ». Hoc vero statutum tunc postulasse Capitulares Apostolicae confirmationis munimine confirmari « quia validiora sunt ea *quibus Apostolicae Sedis auctoritas inter-* « *cedit* ... ». Porro prosequitur: « Nos igitur dicti statuti tenorem praesen-
« tibus pro sufficienter expresso ac de verbo ad verbum inserto habentes ...
« statutum praedictum quatenus usu receptum ac ut praemittitur obser-
« vatum existat, tenore praesentium approbamus et confirmamus, *sup-*
« *plentes omnes* et *singulos*, *tam iuris quam facti*, *defectus*, si qui forsan
« intervenirent in eodem ...; sicque per quoscumque iudices ... etc. ..., *sublata*
« eis aliter iudicandi, etc., irritumque et inane, etc. Non obstantibus consti-
« tutionibus et ordinationibus apostolicis, etc. ». Quibus attentis refert

Garcia, praefata S. C. Concilii resolutione non obstante, nec contradicentibus Episcopis, Capitulum perrexisse, sicut antea, gaudere absentia quatuor mensium. Revera, arguit Garcia, in Conc. Trid., sess. XXIV, *de ref.*, c. 12, abrogata sunt tantummodo *statuta* et *consuetudines* contraria; non vero quae fuissent ab Apostolica Sede in forma specifica, ut in casu, confirmata; et quamvis dein Pius IV, const. *In principis Apostolorum* abrogasset etiam *privilegia* contraria decretis Tridentinis, id intelligendum est de decretis dumtaxat quae mentionem *privilegiorum* contrariorum faciunt, quae mentio deest in cit. c. 12, sess. XXIV, *de ref.* (cfr. quoque Fagnan., in c. *Licet, de praeb.*, n. 59-62; Barbosa, tr. var.: *in claus. Sublata;* Leuren., *For. benef.*, p. I, sect. 9397, n. 10; Bened. XIV, *Instit.* 107, § VI; Henry, *de resid.*, p. 122; De Herdt, *Prax. capit.*, p. 316 s.; S. C. C., in *Nullius*, 1596, lib. decr. VIII, § 178; *Corduben.*, 14 dec. 1765; *Mexican.*, 9 iun. 1855, etc., et alia apud Pallottini, v. *Canonici*, § IX, n. 37, 40-45). Quidquid demum sit de doctrina cl. Garcia, certum est privilegium illud, de facto, in usu et exercitio mansisse etiam post relatam S. C. Concilii declarationem, spatio plurium saeculorum ante editum Codicem; quamobrem saltem confirmatum seu denuo acquisitum per legitimam consuetudinem aut praescriptionem censeri debet, ad mentem quoque Codicis, can. 63 (Cfr. Reiffenst., l. V, tit. 33, n. 39-40; Wernz, *Ius decret.*, I, 160).

Neque dato Codice privilegium hoc revocatum fuisse palam est. Enimvero can. 418 § 1 reprobatur tantum *contraria consuetudo*, non revocantur privilegia contraria, multoque minus statuta auctoritate Apostolica in forma specifica confirmata: cfr. c. 60, § 2: « Per legem contrariam nulla *rescripta* revocantur, nisi aliud in ipsa lege caveatur ». Quamobrem privilegium de quo agitur accenseri debet, procul dubio, privilegiis de quibus in can. 4 statuitur: « Iura aliis quaesita, itemque privilegia atque indulta, « quae ab Apostolica Sede ad haec usque tempora personis, sive physicis « sive moralibus concessa, in usu adhuc sunt nec revocata, integra manent, « nisi huius Codicis canonibus *expresse* revocentur ».

Verum si substantia privilegii, quod ad quatuor menses vacationes attinet, integra manet etiam post datum Codicem, non ita videtur dicendum de concessione lucrandi distributiones contra mentem can. 418 § 3. Enimvero nullo privilegio Capitulum in casu se valet tueri adversus praescriptum can. 395 § 1 prohibentis ne distributiones quotidianae ita tenues sint ut verisimiliter negligantur et iubentis ut, hoc in casu, « Episcopi tertiam partem separent fructuum, etc., et in distributiones quotidianas convertant ». Quamobrem pro distributionibus quotidianis iam non sola *duodevigesima* fere pars (i. e. 0,54 ex 9,54), sed saltem *tertia* est constituenda: ac ita iam mutatur obiectum factae concessionis et quidem

tam graviter mutatur ut concessio ipsa sine adaequata ratione sustineri seu novo statui rerum aptari nequeat. Iamvero Capitulum fatetur « rationes speciales convenientiae seu causas illius veluti privilegii, in casu non allegari »: et consonat Episcopus: « Si nunc ex novo dictum privilegium esset concedendum, nullam viderem causam an Capitulum non servaret ius commune ».

Alterum tertiumque dubium quod attinet, ipsa, ut patet, non respiciunt solum Capitulum Abulense, sed generalem legem attingunt, prout in causa *Toletana et aliorum* est pro universis Capitulis declarata. Supponitur in his dubiis absentiam Canonici a choro esse *illegitimam*, hoc est, praeter dies vacationum concessos; nullaque generali dispositione ex his quae can. 420 et 421 recensentur, ne quidem iis quae ad can. 412 attinent, ac nullo speciali indulto, quod rationabiliter petenti S. Congregatio nemini negat, cohonestari. Porro, quod spectat directe ad alterum dubium, in praefata causa Toletana, S. Congregatio, inhaerens quamplurimis antea datis resolutionibus, regulam hanc proposuerat: ad constituendum nimirum servitium novem (in casu octo) mensium non esse colligendas punctaturas, quasi ii, qui novem (resp. octo) partes punctaturarum ex duodecim, quae ex servitio totius anni conflantur, deserviendo retulerint, servitio novem (resp. octo) mensium debito satisfecerint; sed ipsos dies residentiae seu servitii, sive continui fuerint sive interpolati, numerandos esse ut numerum compleant dictorum novem (seu octo) mensium. Exinde prono fluit alveo eum qui non est praesens choro per integram diem consumere unam diem vocationum (cfr. etiam de Herdt, *Prax. Cap.*, p. 323 ss.); quod est diem illum computari debere inter dies absentiae, nec residentiae. Nam residentia propria canonici est assistentia officio chorali, quod, ex can. 413 § 2, comprehendit « psalmodiam *horarum* canonicarum et celebrationem Missae conventualis »; qui itaque vel ab uno ex his elementis choralis officii abest, *integre* officio non satisfacit: praesumi autem debet canonicus velle potius suo iure non residendi per vacationem, sibi permissam can. 418, § 1, uti, quam velle suae obligationi *illegitime* deficere.

Ex hac doctrina nullo negotio deducitur etiam solutio tertii dubii quod proponitur: nam fructus praebendae respondent *diebus* residentiae, sicut distributiones *horis* servitii praestiti. Et revera ita solent dividi: pro diebus illae, pro horis canonicis istae. Si itaque dies quibus canonicus vel per unam horam illegitime abest (h. e. praeter vacationum permissum numerum) sunt dies absentiae, consequens est ut amittat ea die fructus praebendae. Et ita constat etiam can. 2381: « eo ipso *illegitime* absens privatur omnibus « fructibus sui beneficii pro rata illegitimae absentiae »: i. e. pro diebus vel mensibus quibus fuerit absens: nam, ut vidimus, absentia computari

debet per dies, non per horas. In tantum, igitur, Capitularis potest percipere fructus praebendae, in quantum dies absentiae computari possint inter nonaginta (vel centumviginti) dies vacationum a iure permissis: qui praeter hunc numerum sunt, omnes et singuli necessario inducunt amissionem fructuum praebendae, prout iam resolutum est in Toletana ad VI: « Tempus illegitimae absentiae computari statim a transacto tempore legitimae vacationis ».

Pariter, ex principio supra posito, quod distributiones respondent *horis* canonicis, quibus Canonicus revera astiterit, tamquam stipendium et merces praestiti servitii (cfr. Trid., sess. XXII, c. 3; XXIV, c. 12, *de ref.*), fluit Canonicum qui solummodo aliquot horis revera interfuit, lucrari debere distributiones hisce respondentes, et amittere eas omnes quae respondent horis quibus non interfuit. Quod iam respondebat idem Garcia, (op. cit., n. 325). Quapropter qui quolibet die alicui horae culpate non intererit, reputabitur absens ea ipsa die quoad mulctam fructuum suae praebendae, quamvis lucretur distributiones pro ceteris horis quibus praesens erit. Cfr. De Herdt, op. cit., XXVIII, § 9. Idque non obstante quod *dies* ille considerari debeat tamquam absentiae: nam et Canonicus qui, tempore vacationum sibi concesso reapse choro inservit, procul dubio lucratur distributiones, non obstante can. 418 § 3: agitur enim de stipendio operae debito.

Quare, etc.

Resolutio. — Porro, propositis in plenariis comitiis diei 13 maii 1922, 12 ianuarii et 15 martii 1924 suprascriptis dubiis, Emi Patres Sacrae Congregationis Concilii respondendum censuere:

Ad. I^{um} Quoad vacationum menses Capitulum utatur privilegio Iulii III, servato tamen can. 418, § 2 C. I. C.; quod vero ad distributiones spectat, sese conformet omnino canonibus 395, § 1 et 418, § 3 C. I. C.

Ad II^{um} *Negative* ad 1^{am} partem, *affirmative* ad 2^{am}.

Ad III^{um} *Negative* ad 1^{am} et 2^{am} partem, *affirmative* ad 3^{am}.

Factaque postmodum Ssmo Domino Nostro Pio, Divina Providentia PP. XI relatione per infrascriptum S. Congregationis Secretarium in Audientia diei 16 martii 1924, Sanctitas Sua datas resolutiones approbare et confirmare dignata est.

† Iulius Episc. Lampsacen. *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

LAUSANNEN.

CANONIZATIONIS BEATI PETRI CANISII, CONFESSORIS, SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Quae et quanta sint merita, quibus praestat et ditescit causa Canonizationis Beati Petri Canisii, universa eiusdem Beati vita gestaeque res ostendunt aperteque significant. Sed quae egit operatusque fuit Beatus Petrus Canisius per integrum suae vitae curriculum, quod septuaginta et septem annorum conclusum fuit spatio, singillatim retexere fideliterque persequi perlongum profecto esset opus, quantumvis auditu periucundum maximoque cum totius christiani populi fructu coniunctum. Nihilominus praedivitem non minus quam praeclaram gestorum segetem perstringere eamque uno fere introspicere ac dimetiri oculorum coniectu difficile sane non est prudenti viro, sagaci iustoque rerum aestimatori. Hic enim, post accuratam adhibitam pervestigationem, facere non potest, quin strato rectoque tramite illuc adducatur, ut agnoscat et fateatur, ex hisce duobus, e nativo veluti ac primario fonte, et alta tamquam ex radice, omnia ad unum fuisse derivata; e perspecta nimirum, qua Beatus Petrus Canisius sanctitate floruit, et ex insigni eximiaque, qua inclaruit, doctrina.

Eum plane omnipotens et misericors excitavit Deus, ut, duplici quasi munitus gladio, totus ad depravatos reformandos populi mores incumberet et ad insectandam et refellendam longe lateque grassantem haeresim. Huic, quae peculiaris Beati Petri Canisii missio seu vocatio esse debebat, ipsemet prolusit Deus, uti ex adiunctis coniicere licet, quae Petri comitata sunt nativitatem. E tribus siquidem, quae pro eiusdem Beati festo ab hac sacra rituum Congregatione approbatae sunt, historicis lectionibus, ei, quae prima est, istud praefixum legitur exordium: *Petrus Canisius Noviomagi in Geldria natus est eo ipso anno, quo Lutherus in Germania, aperta*

rebellione, ab Ecclesia descivit, et Ignatius de Lojola in Hispania, terrestri militia abdicata, ad proeliandum proelia Domini se contulit; Deo nimirum portendente, quos ille posthàc adversarios, quem sacrae militiae ducem esset habiturus. Revera, duce ac magistro legifero patre Ignatio de Lojola, quot quantosque Petrus Canisius fecerit progressus, et qua constantia et fidelitate suae adhaeserit missioni seu vocationi, eamque quam plene cumulateque fuerit exsequutus, qui, a prima exorsi Petri aetate, et subinde per varia ipsius vitae stadia, et, post pretiosum eiusdem obitum, adeo diuturno varioque saeculorum cursu subsequuti sunt, mirum in modum comprobarunt eventus.

Quorum e numero unum vix atque alterum pretium est decerpere, prout in apostolicis enarrantur Litteris, quibus, Summo Pontifice sa. me. Pio Papa IX, anno millesimo octingentesimo sexagesimo quarto, Petro Canisio Beatorum delati sunt honores. Sextum porro supra vigesimum ille agebat annum, cum a Cardinali Othone Truchsensi, Episcopo Augustano, qui Viri scientiam virtutemque probe noverat, missus ad Concilium Tridentinum est, theologi nomine ac munere insignitus; in eoque frequentissimo Catholicorum Patrum consessu nemini probata non est illius in disserendo doctrina, in explicandis quaestionibus consilii maturitas, in respondendo alacritas, in dicenda sententia gravitas et constantia. Quo autem flagrabat ardore catholicae tuendae veritatis, de recta sanaque iuvenum institutione summopere se praebuit sollicitum; pertinaci idcirco contendit studio, ut incorrupta iterum doctrina et scholastica theologia, accitis ad docendum probatae fidei magistris, publice traderentur; et quum a Protestantibus per libellos erroribus refertos dispergi in vulgus venenum cerneret, ut opportunum tanto malo remedium adhiberet, ipse catholicae doctrinae *Summam* conscripsit, ab Episcopis et theologis unanimi cum plausu exceptam et undequaque in animarum bonum diffusam.

Primus gubernandae provinciae Germanicae a sancto Ignatio praepositus, collegia erudiendae iuventuti ubique excitavit, omnemque dedit operam, ut perpetuo constitueretur in Urbe *Germanicum Collegium* excipiendis eius nationis iuvenibus, qui, sub auspiciis Romanorum Pontificum, bonis instituti moribus rectisque enutriti doctrinis, in patriam reversi, fortes, tamquam Christi milites, pervagantem haeresim debellarent.

Heic sistere oportet; ulterius quippe progredi praestituti apostolico huic Decreto non sinerent fines. Quocirca, ut, unde primum profectus est, eo revertatur sermo, neminem, qui in ecclesiastica et etiam civili vel paulisper versatus sit historia, effugere potest, qua Beatus Petrus Canisius sanctitate fulserit, qua excelluerit doctrina et quo amico arctissimoque altera cum altera in eodem Beato Petro Canisio coniuncta fuerit et sociata foe-

dere. Sed haec agnoscere et praedicare idem est atque agnoscere et praedicare merita, quibus valide copioseque instructa et parata ad supremum accedit Canonizationis fastigium praestantissima haec Beati Petri Canisii causa, quemadmodum facto calculoque suo, prae primis, uti par erat, agnovit probavitque sacer hic Ordo in generalibus ipsius sacri Ordinis Comitiis, quae, die vigesima quarta huius mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt. Nam, ut recentiore aetate, peculiaribus incidentibus adiunctis, factum fuerat in causa Canonizationis Beatae tunc Ritae a Cassia, ita de duobus insimul in eadem generali Congregatione actum est Dubiis: *An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede Beato Petro Canisio venerationem, constet in casu, et ad effectum, de quo agitur?* et: *An, supposita approbatione miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Beati Canonizationem?* Quumque hoc alterum pariter Dubium per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, fuisset propositum, omnes, qui interfuere, quum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, affirmativum tulerunt suffragium. Sanctissimus vero Dominus noster, omnium sententiis perceptis, pro rei gravitate, monitos voluit cunctos, ut preces impensius adhiberentur, quae Sibi caeleste Spiritus Sancti lumen impetrarent atque auxilium.

Hodierna autem die Dominica Passionis, sacris Mysteriis piissime celebratis, ad Vaticanas Aedes acciri mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beati Petri Canisii Canonizationem.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas sub Plumbo de Canonizationis sollemnibus, quandocumque Sanctissimo Domino nostro placuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit, quarto kalendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

BAIOCEN. seu LEXOVIEN.

CANONIZATIONIS BEATAE THERESIAE AB INFANTE IESU, VIRGINIS, MONIALIS PROFESSAE ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM IN MONASTERIO LEXOVIENSI.

Super dubio

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beatae venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Consulenti tabularium sacrae huius Congregationis eiusdemque fastos perlustranti alia non occurrit Causa, quae tam celeri tamque prospero actorum cursu supremam conscenderit Canonizationis metam, postquam praesertim adeo evolutus, progrediente tempore, evasit totque cautionibus circumseptus iudiciorum ordo in hisce Beatificationis et Canonizationis causis recte riteque servandus. Vix enim unus ac decem abierunt anni, ex quo ad eamdem sacram Congregationem cognoscenda delata est Ancillae Dei Sororis Theresiae ab Infante Iesu Causa, et iam integrum, qua longe lateque patet, emensa ipsa fuit confecitque iter; quandoquidem, post adeptam, ante biennium, Beatificationem, tuto ac festino nunc procedit gradu, summum adquisitura sibi Canonizationis fastigium.

Hoc autem, uti alias, cum opportune monebat locus, animo advertere omissum non fuit, et longe superat huius Causae indolem humilem sane atque modestam, et valde praetergreditur ipsam Theresiae ab Infante Iesu personam; de puella enim agitur, quae absconditam in claustro vitam egit eamque perbrevem; nec a vitae Commentario repeti potest, quod de seipsa, sua iubente Antistita, conscripsit Theresia. Nam, qui tam mirabiles tamque universales e praefati vitae Commentarii studiosa non minus quam iucunda lectione magis magisque in dies copiose promanant, uberes salutis fructus adeo angustos humanosque inter limites nequeunt cohiberi: movere siquidem corda hominum, voluntates flectere, mores emendare, caritatem accendere aliaque generis eiusdem quamlibet humanam effugiunt industriam et in una dumtaxat divina gratia praesentique Dei auxilio adaequatam sui nanciscuntur explicationem. Omnibus igitur inspectis et pensatis, altius adsurgere quis cogitur, atque suspicere et revereri providentis Dei consilium, qui superbienti huic aetati in fideli ac dilecta Sui famula The-

resia praeclarum aptumque perhibere dignatus est exemplum, in eaque illud confirmare solemne et celebratum increatae Sapientiae praeceptum: *Nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum* (Matth., XVIII, 3).

In hoc revera peculiare situm est sanctitatis genus, ad quod Deus appellavit Theresiam, quodque in seipsa cunctisque in suis actionibus operibusque fideliter illa retulit atque ad vivum expressit; eoque cognito perspectoque peculiari sanctitatis genere, fundamentum etiam apparet, quo mirus et extraordinarius innititur successus, quem lectissima haec sortita fuit Causa, simulque innotescit, quantum ipsa tempori incidat opportuna, et quantum christifidelium spirituali prospiciat bono.

Quocirca in generali Congregatione, quae, die vigesima quarta huius currentis mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede Beatae Theresiae ab Infante Iesu venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?* quotquot convenerant sacri huius Ordinis Suffragatores, omnes ad unum: *tuto procedi posse*, responderunt. Quamvis vero de unanimi hac suffragatione magnopere gratulatus fuisset Sanctissimus Dominus noster, nihilominus supremum iudicium Sibi censuit differendum eo quidem consilio, ut diuturnis interea precibus ad divinam opem efflagitandam suppeteret spatium. Quumque mentem Suam manifestam facere statuisset, hodiernam elegit diem Dominicam Passionis; ideoque, religiosissime perlitato Eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes advocari mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, rite decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beatae Theresiae ab Infante Iesu Canonizationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas sub Plumbo de Canonizationis sollemnibus, quandocumque Sanctissimo Domino nostro placuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit quarto kalendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

ROMANA SEU MACERATEN. ET TOLENTIN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI VINCENTII MARIAE STRAMBI, E CONGREGATIONE CLERICORUM EXCALCEATORUM SSMAE CRUCIS ET PASSIONIS D. N. I. C., EPISCOPI OLIM MACERATENSIS ET TOLENTINATIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefati venerabilis Servi Dei Beatificationem?

Hodierni eventus faustitate, quo finis imponitur causae Beatificationis venerabilis Servi Dei Vincentii Mariae Strambi, non unus aut alter personarum coetus, non una aut altera civitas iure meritoque laetantur. Quamvis enim praefatus venerabilis Dei Famulus Centumcellas, haud ignobilem urbem, in ora Tyrreni maris sitam, habuerit patriam, ibique primam aetatem in sancto timore Domini traduxerit, mira modestia, pietate ac diligentia ornatam, Viterbium tamen, cuius Episcopo tunc Centumcellae suberant, est missus. Heic pariter, quam a puero fuerat ingressus, per eamdem deambulare perrexit eximiae virtutis semitam, sacrisque disciplinis sedulam navans operam, omnium in se convertit oculos. Mox Faliscodunum divertit, in cuius Seminarium, quod magna tunc temporis existimatione florebat, sese recepit, quumque inibi studiorum confecisset curriculum suaeque vocationis praeclara exhibuisset specimina, ad subdiaconatus prius et ad diaconatus postmodum sacrum promotus est ordinem. Interim, adhuc diaconus, Balneoregiensis Seminarii renuntiatus est Rector, petente et instante illius dioecesis Praesule, a quo, Summi Pontificis impetrata venia, sacerdotio fuit initiatus, die natali Domini, anno millesimo septingentesimo sexagesimo septimo.

Aliquot post annos, suam in patriam reversus et maioris perfectionis studio flagrans, quod constituerat sibi, in rem deduxit; nimirum Paulum a Cruce est sequutus, novaeque ab eo collectae spirituali militiae nomen dedit. Quum autem regularis observantiae custodia aliisque virtutibus non minus quam doctrina facile excelleret, complura magnique momenti in Congregatione sua munera promeruit, eisque naviter et religiose fuit perfunctus, maximeque sacri ministerii operibus intentus frequentissimos populos suis concionibus non excitabat modo, sed, admotis quodammodo facibus, ad christianam vitae rationem traducebat. Horum fama permo-

tus Summus Pontifex Pius Papa VII, decimonono exordiente saeculo, eum Maceratensis ac Tolentinatis ecclesiae Episcopum constituit. Hanc vero ecclesiam quum venerabilis Dei Famulus *forma gregis factus ex animo*, varias inter temporum vicissitudines, ad plures annos gubernasset, exsulare coactus, eo quod iniquum Gallis Praesidibus iusiurandum exhibere recusasset, sex annis Mediolani est commoratus.

Vix dicto est opus quantum venerabilis Servi Dei valetudo, quae deportationis incommodis atque aetatis flexu debilitata fuerat, infirmior evaserit; eapropter in causa id fuit, cur episcopali sese abdicaverit munere, annuente Summo Pontifice Leone Papa XII, qui eum Romam arcessivit eique in Aedibus Apostolicis adsignavit domicilium, ubi tamen paullo post, ineunte nempe anno millesimo octingentesimo vigesimo quarto, dierum quidem, at magis meritorum, plenus, mortalem hanc posuit vitam. Ex ista, quae, cursim raptimque temporum, locorum et personarum facta est, recensione, satis superque patet, quam ingens et varius eorum sit numerus, qui ex vivendi agendique ratione, quam venerabilis Servus Dei Vincentius Maria Strambi per integrum suae vitae cursum tenuit perpetuoque servavit, quamque heroicam ascensionem esse adeptam apostolicum sanxit Decretum, fructuose sumere possent ad imitandum. Sed silentio haud est praetereundum peculiare adiunctum, quod venerabilis Servi Dei mirifice illustravit obitum, quodque proinde a felic. rec. Summo Pontifice Leone Papa XIII dignum est habitum, ut de illo disertam faceret mentionem, cum, universum dimissurus Coetum, qui pro heroicis Servi Dei discutiendis virtutibus fuerat coactus, augustissima haec protulit verba: *Causa de virtutibus heroicis venerabilis Servi Dei Vincentii Mariae Strambi, quae modo perpensa est, tam grata Nobis accidit quam quae gratissima. Praeter alia multa, dulce Nobis est recordari, quod et a nonnullis ex Consultoribus memoratum est, factum illud generosae virtutis ab eo, Nobis adolescentibus, patratum, cum periclitantem vitam Leonis XII Pontificis compensaturus, vitam ipse Deo devovit suam; et, ut probe nostis, deprecationem Deus excepit. Ex eo tempore tanta Nos cepit sanctitatis eius opinio, ut quotidie privata prece eius nomen atque opem implorare consueverimus.*

Haec sane omnia, quae Causam valide apteque iam suo penore instructam tantopere commendant et exornant, in hac postrema iudicii sede, prout eiusdem ferebat natura, plenam in lucem afferenda erant. Quamobrem in generali Congregatione, quae die vigesima quarta huius mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servi Dei Vincentii Mariae Strambi*

Beatificationem? quum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, uno velut ore, latis suffragiis, *affirmative* responderunt. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster supremum Sibi reservavit iudicium, cunctosque adhortatus est Suffragatores, ut fervidas interim foederatasque funderent Deo preces, praesidium et lumen a Patre luminum impetraturus. Quumque mentem Suam aperire decrevisset, hodiernam statuit diem Dominicam Passionis; idcirco, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Servi Dei Vincentii Mariae Strambi Beatificationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis sollemnibus, quum primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit quarto kalendas apriles anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

NOMINATIONES

SSmus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decreto huius Sacrae Congregationis d. d. 19 martii 1925, deputare dignatus est R. P. D. Angelum Iosephum Roncalli, Archiepiscopum titulo Areopolitanum, *Visitatorem Apostolicum Bulgariae.*

Brevi Apostolico diei 24 martii 1925, R. P. Hannibal Cattaneo, in Ordine Fr. Minorum Capuccinorum Caelestinus a Désio, Episcopus titularis Busiritensis, nominatus est *Vicarius Apostolicus Erythracae.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RELIGIOSI

AVVISO DI CONCORSO

Dovendosi negli Uffici della Sacra Congregazione dei Religiosi provvedere a due posti di Aiutante di studio, viene all'uopo indetto un concorso per esame scritto su temi di Diritto canonico con particolare riguardo alle materie di competenza propria della detta Congregazione.

Quei sacerdoti che volessero prendervi parte, purchè non abbiano oltrepassati i 40 anni d'età e siano muniti almeno di laurea in Teologia e in Diritto canonico, dovranno esibire alla Segreteria della S. Congregazione, entro un mese dalla data del presente avviso, la domanda corredata dal *nulla osta* del proprio Ordinario e dell'Emo Card. Vicario di Sua Santità, dai documenti degli studi ecclesiastici compiuti, dei gradi accademici conseguiti, nonchè di altri titoli.

Si terrà speciale conto della conoscenza delle lingue straniere.

La condizione del limite massimo di età non si esige per coloro che, essendo già addetti negli Uffici della S. Congregazione dei Religiosi, volessero prendere parte al concorso.

L'esame scritto avrà luogo nella Segreteria della medesima S. Congregazione giovedì 28 maggio p. v. alle ore 8 antemeridiane.

Roma, dalla Segreteria della S. Congregazione dei Religiosi, 17 aprile 1925.

Vincenzo La Puma, *Segretario.*

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 21 aprile 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre si è tenuta la *Congregazione Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori Teologi, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione delle Venerabili Serve di Dio Suor Ifigenia da S. Matteo della Congregazione delle suore dell'adorazione perpetua del Santissimo Sacramento, Suor Elisabetta Teresa del S. Cuore di Gesù dell'Ordine delle Orsoline, Suor Maria Rosa dell'Ordine di S. Benedetto, Suor Maria di S. Enrico dell'Ordine Cistercense e Compagne martiri, uccise, come si asserisce, nel mese di luglio dell'anno 1794 in Oranges; e quindi su due miracoli che si

asseriscono operati da Dio per intercessione della Ven. Serva di Dio Maria Michelina del Ssmo Sacramento fondatrice della Congregazione delle Ancelle del Ssmo Sacramento e della Carità, i quali miracoli vengono proposti per la sua Beatificazione.

Martedì 28 aprile 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la *Congregazione Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori Teologi che la compongono, hanno discusso il dubbio e dato il loro voto su due miracoli, che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Ven. Suor Maria Bernarda Soubirous della Congregazione delle Suore della Carità e dell'Istituzione Cristiana « de Nevers » i quali miracoli vengono proposti per la Beatificazione della medesima Ven. Serva di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato nominare:

4 aprile 1925. Gli Emi Signori Cardinali Francesco Ragonesi, Giovanni Bonzano e Luigi Sincero, *Membri del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

29 novembre 1924. L'Emo Sig. Cardinale Aidano Gasquet, *Protettore dell'Istituto Inglese delle Suore Mantellate del Terzo Ordine dei Servi di Maria.*

30 marzo » Monsig. Giuseppe Migone, *Ablegato Apostolico per la Berretta Cardinalizia a Monsig. Eustachio Ilundain y Esteban, Arcivescovo di Siviglia.*

30 » » Monsig. Luigi Centoz, *Ablegato Apostolico per la Berretta Cardinalizia a Monsig. Vincenzo Casanova y Marzol, Arcivescovo di Granata.*

7 aprile 1925. Monsig. Vincenzo La Puma, *Segretario della S. Congregazione dei Religiosi.*

Assistente al Soglio Pontificio:

4 aprile 1925. Monsig. Lorenzo Giuseppe A. Schrynen, Vescovo di Ruremonda.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

18 marzo 1925. Monsig. Massimiliano Kottmann, della diocesi di Rottenburg.

Prelati domestici di S. S.:

21 marzo 1925. Monsig. Michele R. Burns, della diocesi di Ogdensburg.
21 aprile » Monsig. Rocco Beltrami, Prelato per l'Emigrazione italiana.

ONORIFICENZE.

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

15 aprile 1925. Al nob. Sig. Carlo J. M. Rujs de Beerenbronck, Presidente del Consiglio dei Ministri in Olanda.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

28 marzo 1925. Al Sig. Conte Giorgio Salimei, Guardia Nobile di S. S.
» » » Al Sig. Conte Scipione Ambrosi, Guardia Nobile di S. S.
1 aprile » Al Sig. Giovanni Byrider, della diocesi di Cleveland.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

21 marzo 1925. Al Sig. David Dell Kieff, della diocesi di Ogdensburg.
» » » Al Sig. Giovanni Guglielmo Hogan, della medesima diocesi.
24 » » Al Sig. Angelo Bertani, dell'archidiocesi di Milano.
27 » » Al Sig. Eugenio Alvarez Mellado (Messico).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

5 marzo 1925. Al sig. Elia Bardonel, della diocesi di Nantes.
» » » Al sig. Arsenio Chaumier, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Francesco Bougoüin, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Gilberto Lourdille, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giuseppe Pauwels d'Acosta, della medesima diocesi.
21 » » Al sig. arch. Alberto Bosslet, della diocesi di Spira.
27 » » Al sig. Emilio van dem Boom, dell'archidiocesi di Colonia.
31 » » Al sig. avv. Paolo Carlo Simone Montrochet.
» » » Al sig. Bernardo L. A. M. van Ogtrop, della diocesi di Harlem.
» » » Al sig. Pietro Giovanni van Kessel, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giacomo D. Mc Cormack, della diocesi di Vancouver.
1 aprile » Al sig. Patrizio Enrico Rahilly, della diocesi di Winona.
3 » » Al sig. Gastone Teissier, dell'archidiocesi di Parigi.
4 » » Al sig. Pietro Cantini, dell'archidiocesi di Firenze.
15 » » Al sig. Carlo Schwendt (Baviera).
» » » Al sig. Giuseppe Osterhuber (Baviera).
16 » » Al sig. Guglielmo Pilz, della diocesi di Münster.
» » » Al sig. Giovanni Parkanyj, dell'archidiocesi di Praga.
18 » » Al sig. Dionigi Lezaire, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Giuseppe Deledalle, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Luigi C. G. Meurillon, della medesima diocesi.
23 » » Al sig. Lodovico de Lagausie, della diocesi di Montauban.
» » » Al sig. Giovanni Gazin, della medesima diocesi.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 marzo 1925. Al sig. Giuseppe Ventura, dell'archidiocesi di Milano.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

24 marzo 1925. Al sig. Giuseppe Schmucket, della diocesi di Rottenburg.
16 aprile » Al sig. prof. Costantino Loskyj, dell'archidiocesi di Praga.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri segreti Soprannumeri di S. S.:

3 aprile 1925. Monsig. Guglielmo Cremers, della diocesi di Ratisbona.
4 » » Monsig. Giovanni Diesi (Roma).
» » » Monsig. Carlo Rusticoni (Roma).
8 » » Monsig. Fiorenzo Castagnotti, della diocesi di Alba.
16 » » Monsig. Giovanni Nevěřil, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Agostino Nozynula, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Adolfo Honig, della medesima diocesi.
» » » Torquato Dini (Roma).

Cameriere segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

20 aprile 1925. Il sig. Eugenio Delcourt Haillot, dell'archidiocesi di Parigi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

3 aprile 1925. Monsig. Enrico von der Helm, dell'archidiocesi di Colonia.
16 » » Monsig. Eustachio Glabazňa, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Antonio Breitenbacher, della medesima archidiocesi.

NECROLOGIO

18 marzo 1925. Monsig. Emmanuele Lago y Gonzales, Arcivescovo di Compostella.
2 aprile » Ab. D. Mauro M. Serafini, O. S. B., Segretario della S. C. dei Religiosi.
12 » » Monsig. Alessandro Christie, Vescovo di Oregon–City.
13 » » Monsig. Zenone Bustos, Vescovo di Córdoba in Argentina.
» » » Monsig. Giacomo Stammler, Vescovo di Basilea.
27 » » Monsig. Roberto Achille Razzoli, Vescovo di Marsico Nuovo e Potenza.